

Sõ tuli lätte. Rõit kolm heitsivad magama. Muid kodus ei olnud kui üksi peremees, perenaene ja Tiiu. Peremees ja perenaene magasid tagakambri ja Tiiu magas eeskambri. Tiiul ei tulnud laua arga und pääle, sest et ta süda väga kurb oli. Ta mõitles oma elu üle järele, ja wolas palju filmapisaraid sekka.

Rõis leiskõõ aeg olla, aga Tiiul ei tulnud ikka und. Korruga kuulis ta abju kohal lae sees wällest priginemist, nagu oleks suur roit kambri lage närinud. Ta ei pannud sest juuremat ühtegi tähele. Prigin lõks aga ikka aega mööda suuremaks. Akiate nägi Tiiu, ku hulk tuliseid süsa ja tule sädemeid abju kõrwa maha kukku. Suure ehmatusega kargas ta asemelt ja pani nii ruttu kui wõimalik riided selga, jooksis abju juu ägi birmudes, et lagi üsna lõginat põles. Teiwa tegemiseks oli abi hästi lüüetud saanud, ja korsten oli wist kuskilt wigane olnud, mis läbi tuli lakke sattunud ja see põlema hakanud.

Tiiu lõi kogemata filmad aknate poole, mis linasest riidest gardinatega siinni oliwad, ja nägi oma weel suuremaks ehmatuseks, et hele kuma riide pääle paisis. Silmapilk jooksis ta wälja, ja oh häda! katusest läis juba mitmest kohast suur tuleteek wälja. Mäud oli tal kõik selge: tuli oli lahti pääsenud ja hulga õlgede sisse läinud, mis põõningul oliwad. See läbi oli leel nii ruttu suureks läinud.

Siin ei olnud enam aega wiita. Nuttu jooksis ta sisse tagasi, äratas peremehe ja perenaese ülesse, kes alles sügawas unes oliwad. Need ehmatasid mõlemad väga ära. Kärmeeste aitasid perenaene ja Tiiu peremeest kambri wälja, sest tema jalg oli väga haige, ei saanud muidu kui kargu najal suure waewaga läia. Perenaene oli nõrga werega inimene. Nii pea kui nad uksest õue astusid, langes ta põlewat leeki katusel nähes minestusse. Tiiu toetas nüüd peremeest ja wiis teda majast natuke kaugemale. Siis kandis ta ka perenaese eemale. Häda oli põhjatu suur. Majast ei wõinud enam midagi päästa. Wäljaotsa talu seisid teistest kaunis kaugel. Pääle selle

oliwad inimesed ümbert ringi kõik heinamaal, nii et keegi enam parasjal ajal appi ei saanud.

Korruga tuli Jüril meelde, et tema raba ja rahapaberid kõik alles tagakambri kummutis on. Ta oli seda enne ehmatuses ära unustanud. Ta hüüdis suure häälega:

„Tiiu, mis nüüd teha? Mu rahawarandus on kõik alles tagakambri kummutis. Ma jään sel wiisil waeseks meheks!“

„Kus kummuti wõti on?“ küsis Tiiu ruttu.

„Wõti on tagakambri woodi kohal wana otsas,“ vastas peremees.

Nuttu jooksis Tiiu tuppa. Peremees hüüdis talle järele: „Ära mine enam sisse, Tiiu; eks ja näin'd, et kammer ka põles. Äagi ehk kukub sulle kaela, siis on kahju weel suurem ja birmsam.“

Aga Tiiu ei hoolinud sest ühtegi. Barsti oli ta tagakambri, leidis wõtme üles, tegi filmapilk kummuti lahti, wõttis ruttu kõik raba ja paberid, nii kui ka kallimad riided jälle ja lõi wälja peremehe juure. Siis läks ta nagu lennus majasse tagasi, ega pannud peremehe leeldu tähelegi.

Sees liiskus ta ruttu aknad lahti ja wiskas nii palju, kui ta jõudis, riideid ja majariistu wälja. Kallimad asjad said sel wiisil kõik päästetud. Üksi kummut ja kaks kappi, mis väga suured oliwad Tiiule üksteipäini tõsta, jäiwad sisse.

„Tule wälja üks ferd, Tiiu, ja põled ära!“ kisas peremees kõigest jõust, kui Tiiu ikka weel asju wälja kraamis.

Baheajal oli juba tagakammer tuld täis ja eeskambri lagi põles niisama. See täitis eeskambri palawa suitsuga. Mäud alles hüppas Tiiu aknast wälja. Ka mõned inimesed tulid ligidalt taludest juba siina ja aitasid aknast wälja wistatud asjad kaugemale kanda. Ka perenaene toibus minestusest ülesse, aga oli ehmatusest nagu alwatud.

Pärast tuli inimesi juure küllalt, aga kõik oli juba hiljaks jäänud. Ei aidanud kustutamine enam midagi, sest kustutamise nõud oliwad puudulised, ja puumaja põles väga karedaste. Onnaks oli tuul korjalautade ja rebe